

Személyes köszönet a következőknek: csodálatos szüleimnek, James és Christina Brownnak, fivéremnek, Sgt Joshua „Jerry” Brownnak (gratulálok a Triple Crownhoz)! Az egész Brown és Thieme családnak; Alex és Jackson Schuchardnak; Andrew és Sarah McDermottnak; Chris Ellaurinak (onking.com); Sean és Amy Fillinichnek; Richard, Lisa és Regan Kendricknek; Paulnak és Helennek; Adam „The Skipper” Perrinek; Matt és Eileen Pietznek (gratulálok a kicsihez!); Tim Woolseynak; Penelope Ellisnek; Reed Gibbonsnak; Ed Seamennek, Rachel, Dave, Larry, Burt Goldsteinnek és mindenkinek az MVD/Big Daddy Music Distributionnél, aki részt vesz a Versailles Records lemezeinek a boltokba juttatásában; Harry Slashnek; Tony és Yvonne Rose-nak és mindenkinek, az oly régóta a könyveimet kiadó amerikai Amber Booksnál, mindazért, amit értem és a karrieremért tettetek, különös tekintettel legutóbbi könyvem, a *Prince: in the Studio Vol 1: 1975–1995* kiadására; Jack Davidnek, Davidnek, Crissynek, Simonnak és mindenkinek az ECW Pressnél, akik a *Heart: in the Studio*, a *Rick Rubin: in the Studio* és soron következő, *Tori Amos: In the Studio* kiadásával segítették írói karrieremet; Kurt és Cris Kirkwoodnak a *Meat Puppets: in the Studio* (2010!) kiadásáért; és Jasmin St Claire-Rheanak, alig várom, hogy megjelenjen a könyv – jó kis buli volt!

Motörhead: A speed metal heresztapái

Rock 'n' roll bálványainkon növünk fel mindannyian, és ha szerencsések vagyunk, akkor velük együtt öregszünk, elvisszük gyerekeinket a koncertjeikre, lemezgyűjteményünket pedig ráhagyjuk a következő generációra. Csak néhány zenekar rendelkezik azzal a rajongói bázissal, amellyel ebbe a szűk körbe be lehet kerülni: a Rolling Stones, az Aerosmith, a Who, a Mötley Crüe, a Metallica és a magának új metalkatóriát teremtő és abban majd 35 éven keresztül vezető szerepet betöltő Motörhead.

A *Rolling Stone* szerint: „A Motörhead a speed metal szülőatyja, a banda, amelyet a punkok és a headbangerek is elismertek a '80-as években – és a Metallica sem létezne nélkülük, hogy csak egy példát említsünk.” Az élő legenda, énekes/basszusgitáros/dalszerző Lemmy Kilmister által alapított banda vitathatatlan hatásáról a *Billboard* magazin a következőket írja: „A Motörhead megsemmisítően hangos és gyors stílusa az egyik legbrutálisabb zene volt, amit a heavy metal műfaj a '70-es évek végén adni tudott... A Motörhead nem punk rockot játszott... de ők voltak az első metalbanda, amely hasznosítani tudta azt az energiát, amellyel végeredményben megteremtették a speed és a thrash metal műfaját.”

Az elmúlt harminc évben a Motörhead lépést tudott tartani az olyan, platinalemezeket futószalagon szállító, műfajon belüli lezármazottaival, mint az előbb említett Metallica, a Slayer, a Testament, a Megadeth, az Anthrax és a Pantera. A brit underground egyik al-műfajának élén olyan klasszikus albumokat alkottak, mint az *Overkill*, a *Bomber*, a *No Sleep 'til Hammersmith*, az *Orgasmatron* és a legendás *Ace of Spades*. Azzal, hogy 2005-ben Grammy-díjat nyertek a „legjobb metalrodukció” kategóriában, bizonyított-

ták, hogy az új évezredben is a műfaj megkerülhetetlen figurái maradtak, aminek újabb bizonyítékeként 2008 őszén megjelentették a *Motörizert*, amellyel az amerikai sikerlistán karrierjük legjobb helyezését érték el. Arra, hogy a banda hosszú pályafutásának mi a titka, a *Billboard* mutatott rá: „Az különbözteti meg őket nagyon sok kortársuktól, hogy a Motörhead úgy játszotta át magát az új évezredbe, hogy a dühödt hangzásukon közben semmit sem változtattak.” Ugyanezt a véleményt hangoztatta a *Rolling Stone* magazin is: „A banda hangzása változatlan, megbízhatóan nyers és kompromisszumoktól mentes még évtizedek múltán is.” Az *All Music Guide* egyetértve az előzőekkel, a következőt jegyezte meg: „Az új évezred első évtizedének végéhez közeledve is ontják magukból a minőségi albumokat.”

Ez a könyv a bandatagokkal, producereikkel és hangmérnökeikkel készült exkluzív interjúkon keresztül mutatja be tizenkilenc nagyszerű Motörhead-stúdióalbum születését, melyeken olyan klasszikusok szerepelnek, mint az ›Ace of Spades‹, az ›Iron Fist‹, az ›Overkill‹, a ›Bomber‹, a ›Too Late Too Late‹, a ›Tear Ya Down‹, a ›White Line Fever‹, az ›Orgasmatron‹, az ›Overnight Sensation‹, a ›Stay Clean‹, a ›No Class‹, a ›Damage Case‹, az ›Over the Top‹ és a ›Snake Bite Love‹. A kötet a banda által száz százalékosan jóváhagyott tartalomra épül, és első kézből közöl exkluzív interjúkat az alapító/énekes/basszusgitáros/dalszerző Lemmy Kilmisterrel. De felfogható egyfajta útikönyvként is, amelyben a Motörhead-lemezek készítésében közreműködők vezetik végig az olvasót azon az úton, amely során e méltán legendás zenekar klasszikusai megszülettek.

Első fejezet

Motörhead: 1977

Lemmy (Ian Kilmister) – basszusgitár, ének

„Fast” Eddie Clarke – gitár

Phil „Philthy Animal” Taylor – dobok

producer – Speedy Keen

hangmérnök – John Burns

készült – Escape Studios, Kent

megjelent – 1977. szeptember

- 1. Motörhead** (Ian Kilmister) – 3:13
- 2. Vibrator** (Larry Wallis, Des Brown) – 3:39
- 3. Lost Johnny** (Kilmister, Mick Farren) – 4:15
- 4. Iron Horse/Born to Lose** (Phil Taylor, Mick Brown, Guy Trapp Lawrence) – 5:21
- 5. White Line Fever** (Eddie Clarke, Kilmister, Taylor) – 2:38
- 6. Keep Us on the Road** (Clarke, Kilmister, Taylor, Farren) – 5:57
- 7. The Watcher** (Kilmister) – 4:30
- 8. Train Kept A-Rollin’** (Tiny Bradshaw, Howard Kay, Lois Mann) – 3:19